

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.764 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Haïtiaanse nationaliteit, op 20 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 januari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 7 juni 2008 het Belgische Rijk binnen met een visum kort verblijf.

Op 2 juli 2008 legde zij een aankomstverklaring af.

Op 19 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, in het kader van een duurzame relatie.

Op 15 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Redenen van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet bewezen dat de er reeds gedurende een periode van 2 jaar reeds een duurzame en stabiele relatie is. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8, en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoekster verwijst naar het arrest Chorfi van het EHRM, waarin werd beslist dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven op zich beschermt en dit onafgezien van status, afkomst, zodat de artikelen 10 en 11 van de GW, die eveneens een ongelijke behandeling verbieden door de Dienst Vreemdelingenzaken werden geschonden. Verzoekster stelt verder dat geen onderscheid mag worden gemaakt naar de vorm van het gezinsleven, met name tussen “samenwonen” of “huwelijk”, dat ook de uitzetting van één gezinslid reeds volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM en staft dit alles met rechtspraak. Verzoekster stelt dat de rechtspraak duidelijk is dat niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld, maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht (in combinatie met artikel 3). Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet gedaan heeft, daar een beoordeling wordt gevraagd van de duurzaamheid van de relatie waarbij uit de bijlage 19ter zelfs blijkt dat voldoende bewijzen voorhanden waren zodat haar beslissing kennelijk onredelijk is. Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 van de Vreemdelingenwet) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 van het EVRM mag geschonden worden. Verzoekster heeft een blanco strafregister, heeft zich bij haar legale aankomst onderworpen aan alle Belgisch wetten van wettelijk samenwonenden, waarbij inburgering op uitermate korte tijdsperiode een feit is gebleken en zelfs verschillende werkplaatsen werden gevonden. Een langdurige verwijdering tegen de wil van de andere partner, waaronder wordt begrepen meer dan zes maanden, wordt beschouwd als een inmenging in het privé-leven.

Verzoekster beperkt zich tot een loutere verwijzing naar artikel 14 van het EVRM en zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel dan wel schendt, hetzelfde geldt voor de schending van het gelijkheidsbeginsel daar verzoekster wel verwijst naar de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doch niet aantoon op welke wijze zij ongelijk behandeld wordt en ten opzicht van wie. De Raad wijst erop dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Tevens is verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met haar Belgische partner en dat zij samenwonen als gezin. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar partner als ‘gezin’ dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu werd een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ingediend. Zoals uit de bespreking van het tweede middel zal blijken motiveert de bestreden beslissing geheel terecht dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, daar zij niet heeft bewezen dat er reeds gedurende een periode van 2 jaar een duurzame en stabiele relatie is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat ze een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, wat zij zoals verder nog wordt uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen

beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoekster vrij zich te laten vergezellen van haar levenspartner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoekster niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en wanneer haar binnenkomstdocumenten in orde zijn. Verzoekster leefde in het verleden ook reeds gescheiden van haar partner, zodat een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd en er dus ook geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekster verblijf geweigerd wordt omdat zij zich niet in de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bevindt. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet treedt pas op de voorgrond wanneer het burgers van de Unie en hun familieleden betreft, die voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster *“enerzijds het ontbreken van een objectieve juistheid van de materiële relatie van de feiten die werden aanvaard in de bestreden beslissing”* aan en *“anderzijds de foutieve wettelijke kwalificatie t.a.v. de toepasselijke wetsbepalingen voorzien door artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 25 april 2007 en in werking getreden op 1 juni 2008.”*

Verzoekster stelt dat er een sedert 26 juni 2007 een relatie is ontstaan met de Belg dhr. D.C., die inmiddels is uitgegroeid tot een volwaardige relatie met de wil een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, wat zij aantoonst met extreem telefoon- en mailverkeer, reizen, ontmoetingen met de familie aan beider zijden, foto's en verklaringen van burens en vrienden. Aan verzoekster werd op 19 augustus 2007 een bijlage 19ter afgeleverd waarop uitdrukkelijk genoteerd staat *“Zij heeft daarenboven de volgende documenten overgelegd: bewijs van ongehuwdheid, bewijzen van duurzame relatie”*. Op 24 juli 2008 werd ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Leuven een verklaring van wettelijke samenwoning onderschreven door verzoekster en haar partner waarbij zij zich hebben onderworpen aan de artikelen 1475 tot 1476 van het BW zodat zij als gelijkstaand met een gehuwd koppel moeten worden beschouwd, wat ook de betrachting was van de wetgever door op 25 april 2007 een wijziging door te voeren. Verweerder maakt volgens verzoekster ten onrechte toepassing van artikel 40bis, §2, 2° daar dit enkel aan de orde is bij het ontbreken van het geregistreerd partnerschap en men aangewezen is op andere elementen, terwijl verzoekster valt onder artikel 40bis, §2, 1° met name *“de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”*. Verzoekster concludeert dat verweerder een schending maakt van de materiële motiveringsplicht en dat door de Dienst Vreemdelingenzaken minstens kennelijk onredelijk wordt overgegaan tot eigen interpretaties of niet toepasselijk bepalingen gehanteerd worden om te komen tot een ten onrechte uitgesproken beslissing tot weigering verblijf. Ten overvloede merkt verzoekster nog op dat de bepalingen waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken wil doen verwijzen niet alleen het gelijkheidsbeginsel maar ook de bijzondere wet van 25 februari 2003 (antidiscriminatiewet) schenden.

Verzoekster is aldus kort samengevat van mening dat verweerder onterecht de extra voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid 2° op haar heeft toegepast daar zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten en aldus onder artikel 40bis §2, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet zou vallen, waarvoor er geen extra voorwaarden worden gesteld.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België. (...)” (onderlijning toegevoegd)

Onder artikel 40bis §2, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet vallen aldus twee situaties, met name de situatie waarin beide partners gehuwd zijn wat in casu niet het geval is en de situatie dat er een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd. Het betreft dus niet elk geregistreerd partnerschap, maar enkel de geregistreeerde partnerschappen die worden gelijkgesteld met het huwelijk. De parlementaire voorbereiding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verduidelijkt dat “de bedoelde situaties (zijn) die van de Scandinavische partnerschappen, waarvan de gelijkstelling met het huwelijk momenteel wordt onderzocht door de FOD Justitie.” Verder wordt gesteld dat in een in de ministerraad overlegd koninklijk besluit de gevallen worden bepaald waarin een geregistreerd buitenlands partnerschap zoals zijnde gelijkwaardig met het huwelijk moet worden beschouwd in België. (*Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p 39*). Het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 7 mei 2008 (hierna verkort KB van 7 mei 2008) bepaalt in hoofdstuk drie de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een

huwelijk. Het betreft de partnerschappen die geregistreerd werden op basis van de wetgeving van Denemarken, Duitsland, Finland, IJsland, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en Zweden. De in België afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van burgerlijke stand, wordt aldus niet beschouwd als een geregistreerd partnerschap dat gelijkgesteld wordt met het huwelijk.

Artikel 40bis §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt eveneens de voorwaarde van een geregistreerd partnerschap, doch zonder dat het gelijkgesteld hoeft te zijn met het huwelijk. De parlementaire voorbereiding verduidelijkt het begrip geregistreerd partnerschap als volgt: “Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek”. (*Parl. St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, p 41).

Uit voorgaande blijkt dat verweerder terecht toepassing maakte van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en diende na te gaan of er sprake is van de extra voorwaarden die vasthangen aan het aspect “duurzame relatie” en worden vastgelegd in het voornoemde KB van 7 mei 2008. Artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 bepaalt dat:

“ Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Verzoekster betwist niet dat zij en haar partner nog geen jaar samenwoonden voor de aanvraag en dat zij geen gemeenschappelijk kind hebben. Verzoekster verklaart ook zelf dat zij sedert 26 juli 2007 een relatie heeft met haar partner en betwist aldus niet dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing met name 15 januari 2009 elkaar nog geen twee jaar kennen. Bijgevolg weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing niet en kon de gemachtigde van de minister op redelijke wijze concluderen dat verzoekster niet bewezen heeft dat er reeds gedurende een periode van twee jaar een duurzame en stabiele relatie is.

Waar verzoekster stelt dat de bepalingen waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken wil doen verwijzen niet alleen het gelijkheidsbeginsel maar ook de bijzondere wet van 25 februari 2003 (= antidiscriminatiewet) wordt geschonden, wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster geeft niet aan welke artikelen van de Wet van 25 februari 2003 dan wel geschonden zouden zijn en op welke wijze. Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.